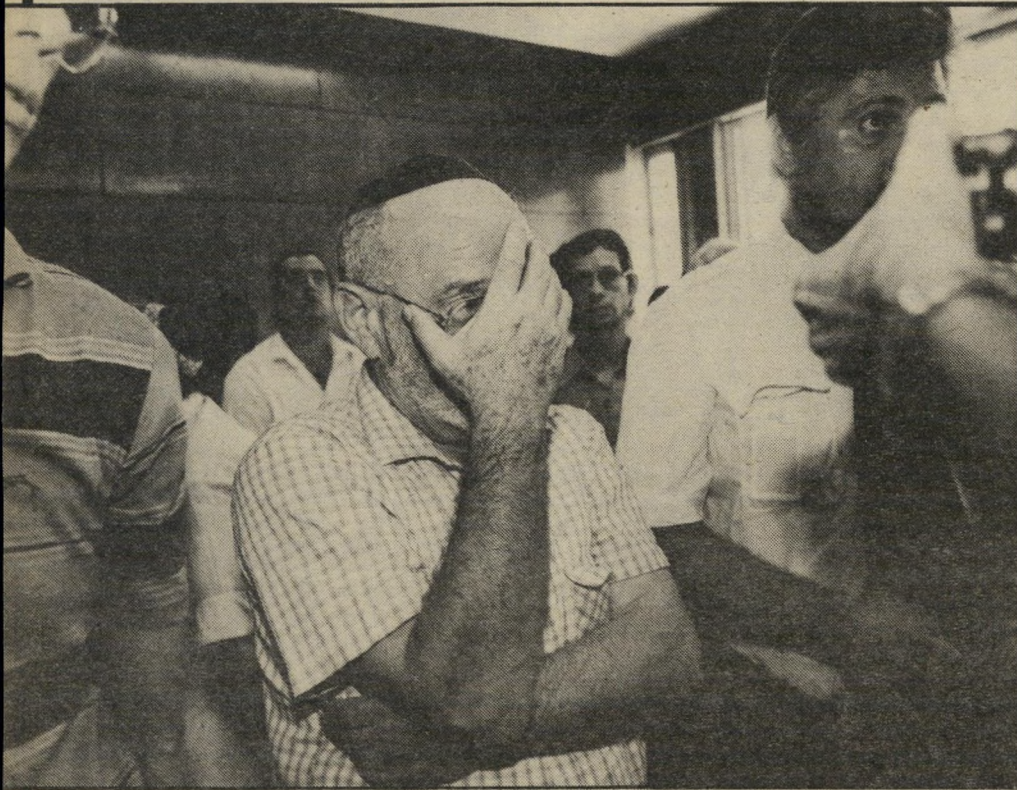


פסק'הדין כדי למנוע ממנה התרגשות. אבל מנגנון ההגנה של האדם החל פועל במהירות. דקות אחדות אחרי ההרשעה כבר התעניין האב במועד הערעור.

לפני ואחרי האב. אברהם חרמון, למעלה. לפני פסק'הדין ולמטה רגע אחרי הקראת פסק'הדין. מהאם הסתירו את מועד



בית-המישפט קיבל את הראיות בעניין המחצלת שנמצאה על הגופה, ואשר היתה דומה מאוד לזו שהיתה ברשותו של חרמון. בעניין שערות הכלב שדבקו במחצלת, ואשר היו מתאימות לשערות כלבו של חרמון, "רובי" הדוברמן. ער-השמיעה היחיד, שעליו הס' תמכה התביעה, היה אברהם גרינסקי. שכנו של חרמון. גרינסקי העיד בבית-המישפט, כי נערב היעלמה של כרמלה, ליל התשעה-עבאב. שמע צעקות וקולות אשה וגבר. שנשמע כמו שימעון. עולים מהרירה. הוא גם שמע הבטה של מכשיר קהה על ריצפה. בית-המישפט התייחס למגעול-ההגה שנעלם, שבאמצעותו, לדברי התביעה, נרצחה כרמלה וגם לרשימת-היסודית של המכונות למחרת. הסברו של חרמון, ברבר פגישתו עם כרמלה ימים ספורים לפני היעלמה, כדי לקבל ממנה תיק לעזרה ראשונה עבור נסיעתו המתוכננת לחו"ל לא התקבל על דעתם של השופטים. על פי כל אלה קבעו כי הפגישה המתוכננת בין שימעון וכרמלה אכן התקיימה באותו ערב, בביתו של שימעון.

המכונות, למרות שרק שניים מהם היו בלויים, טיפתי-הרם שנמצאה על שנאי, שהיה במכונות של חרמון (טיפת-דרם שחרמון סיפר כי נטפה מאפה של כרמלה בפגישה האחרונה ביניהם, כמה ימים קודם לכן).

כבר ידעו את גירסתה של העדה. אמר השופט קדמי. השופטים קיבלו את מכלול הראיות הנסיבתיות: קניית אחת-הפירה וכפפות בחו"ל, כאלבני לרשימה שנמצאה בביתו של חרמון בתל-אביב, החלפת ארבעת צמיגי



לחיצת יד אחרונה לפני הקראת פסק'הדין לוחץ הדין הרצל חבוק, שעזר לפרופסור דויד ליבאי (משמאל) בהכנת ההגנה.

והשופטים שמואל קווארט, יעקב קדמי ועדנה שצקי, נכנסו לאלום. שימעון הספיק להתיישב ליד אחיו, מאיר, כאשר אבי-בית-הדין, השופט קווארט, הכריז: "אנו מוזכים את מאיר חרמון מאשמה ואנו מרשיעים את שימעון חרמון ברצח". באולם הושלך הס. ישבתי קרוב מאוד לנאשמים, והצלחתי לראות כיצד פניו של שימעון מארימים. לרגע בלע את רוקו ומייד התעשת. הוא חזר לארשת-הפנים הקרירה והשלווה שלו, תוך שניות ספורות. השופט קדמי הקריא את עיקרי פסק'הדין ואמר כי השופטים שאלו את עצמם שלוש שאלות עיקריות. האם נקבעה פגישה בין כרמלה והנאשם בערב היעלמה, ביום ה-18 ביולי 1983. על שאלה זו ענו השופטים בחיוב. הם הסתמכו על מה שהיה כתוב ביומנה של כרמלה. על כך שהיא סיפרה על הפגישה המיועדת לבני-

אינני כועס עליה. אני יודע שהיה לה רגש אליי כל הזמן, לא הכחשתי זאת, אבל גם את בוודאי, כאשר אינך מעוניינת במישהו והוא רודף אחריך, את משתדלת לנתק אתו מגע". הוא מספר כי כבר בימים הראשונים לנסיעתו לחוץ-לארץ, ידע שיש נגדו צו-מעצר בישראל. "הבחורה שאיתה נסעתי התקשרה להורים שלה, ולהם יש קשרים, והם בררו ואמרו לנו שיש נגדי צו-מעצר, מייד כאשר אחזור ארצה. אבל בכל זאת, לא אני הזמנתי את עורך-הדין מנחם רובינשטיין לפאריס. כמו שכתבו בעיתונים. כתבו הרבה דברים לא נכונים. האמת היא, שהמישפחה שכרה אותו עובדי וקנתה לו כרטיס. כאשר ריבנו בטלפון, אמרתי לו שאין צורך שיבוא, אבל הוא אמר שכבר יש כרטיס ושיותר טוב שנברר בעל-פה. והוא הגיע. זאת האמת". שימעון חרמון גם הכחיש את העוב-



הנרצחת כרמלה בלאס. אחות לפי מיקצועה (בבית-החולים וולפסון בחולון) נרצחה כשהיתה בהריון. הרוצח ששרף את גופה כדי לטשטש את זהותה. ביקש להשחית במיוחד את עובריה.

מישפחתה ואמרה להם כי מטרת הפגישה היא לנסוע לנצרת ולגבות שם חוב מישפטי שימעון טיפל בהחזרתו. וכן על ידי של כרמלה, רופא, שהעיד בבית-המישפט שכרמלה סיפרה לו על פגישה זו. השאלה השניה שבה עסק בית-המישפט היתה — האם אומנם נפגשו השניים באותו ערב? גם על שאלה זו ענה בית-המישפט בחיוב. ולכן היו לו הרבה נימוקים. השופטים ניתחו את

דה שצוינה בקשר אליו בעיתונות, כי הוא קמצן. "אם את קראת את הפרוטוקול של המישפט, את יודעת שאני לא קמצן. כאשר צריך, אני לוקח את הרופא הטוב ביותר ואת עורך-הדין הטוב ביותר, אבל אני לא אוהב לזרוק כסף כאשר לא צריך". הוא ידע כי השופטים כתבו את פסק'הדין במשך כל הלילה, והתייחס גם לאפשרות יום יורשע. "אם ירשיעו אותי אני אכנס לכלא כראש וקוף, כי



זינוי לאם מאיר חרמון, אשר על זיכוי הכריזו השופטים בפתיחת הישיבה, היה נרגש מאוד. הוא חולה-כליות ונוקד לדיאלוזה מדי יומיים. למישפט בא עם הפסיכולוגית שלו.

האליבי שהציג שימעון לליל הרצח, ומצאו בו חורים אחדים. הם האמינו לרבריה של העדה שאיתה בילה חרמון חלק מליל הרצח, כי טילפנה לביתו אחרי הפגישה, אך לא היתה משם תשובה במשך 20 דקות תמימות. למרות שהמרחק בין הבתים הוא דקות הליכה ספורות. השופטים התייחסו גם לשיחות שנערכו בין האחים חרמון, ואשר לא תאמו לו. "השיחה השניה בין האחים, שבה סיפר שימעון כי ישן טוב באותו לילה היתה שיחה מעושה, אחרי שהאחים

אני לא אשם ואני לא עשיתי את זה". שאלתי אותו מה יעשה אם יוכה, האם ינסה לחפש את רוצחיה האמיתיים של כרמלה? והוא ענה: "אינני יודע, חשבתי על זה, ואני רוצה לומר, שאני בטוח שהם ימצאו יום אחד, אבל אני לא חושב שאני צריך לחפש אותם".

שלוש שאלות עיקריות

פ קיד-העזר הכריז על כניסת השופטים. הכל התיישבו במקומם